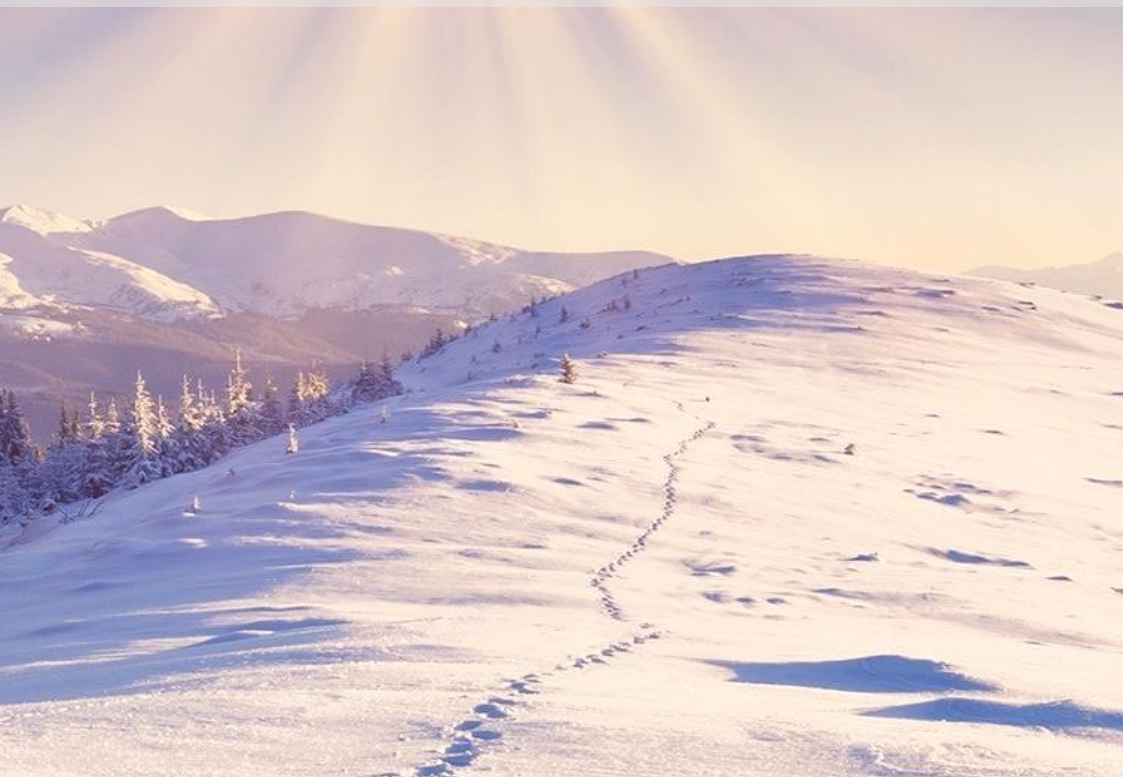

vode počitka

letnik 35, številka 1-2/2019

revija za evangelijsko duhovnost

»Zato smo vedno pogumni ...
saj v veri hodimo in ne v gledanju.«

2. Pismo Korinčanom 5,7

Vode počitka **kazalo**

RADOSTNO	4	Radost odrešenja
OČETOVSKO	6	Molitev je odnos z Bogom, ki je Oče
URGENTNO	10	Klic na pomoč k Bogu na številko 333
BODRILNO	14	Pot skozi puščavo
POETIČNO	18	Psalm 23
POGOVORNO	22	Intervju z Jezusom Kristusom

- PRONICLJIVO** 26 Ali Bogu res ni nič nemogoče?
- IRONIČNO** 29 Bog, v katerega ne morem verovati
- SOLIDARNO** 30 Dajmo Bogu najboljše
- BREZPLAČNO** 32 Božja milost ni naprodaj
- PROSTODUŠNO** 34 »Šibek sem, a ti, Bog, si močan«
- DELIKATNO** 34 Zakaj je Jezusovo spočetje deviško?
- MODRO** 38 Misli ruskega pisatelja Tolstoja

mag. Peter Golob, urednik

Radost

odrešenja

Vsak dan smo deležni neštetihi Božjih dobrot. Vzemimo si čas in pomislimo, katere so te dobrote. Naštevanje Božjih dobrot nas bo navdalo s hvaležnostjo in veseljem, da bomo lažje prenesli stiske in bridkosti, ki nam jih prinaša življenje. Ko se spomnimo Božjih dobrot, se okrepi naša vera in se lažje soočimo z novimi težavami in izzivi, ki nas doletijo vsak dan.

Največja Božja dobrota je zagotovo ta, da smo po veri v Jezusa Kristusa lahko odrešeni. En sam samcat pogoj, da postanemo deležni Božjega odrešenja, je torej vera v Jezusa Kristusa, kar Sveto pismo pove z naslednjimi besedami: »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« Verovati v Jezusa pa pomeni Božjega Sina vzljubiti. Nič lažjega, če pomislimo, da je Jezus Kristus sam zase povedal, da »ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v

odkupnino za mnoge.« Ni razloga, da takšnega Boga ne bi vzljubili. Sveto pismo vsebuje še en podoben citat, ko je Jezus še bolj konkretno povedal, kakšen namen ima Bog s tem svetom: »Nisem prišel, da bi svet sodil, ampak da bi ga rešil.« Bog nam je pripravil in podaril odrešenje v odpuščanju naših grehov. Ker smo deležni tega Božjega odrešenja, smo lahko vsak trenutek srečni in veseli in hvaležni. Ker smo deležni Božjega odrešenja, se lahko vedno z veseljem zanašamo na Boga in lahko vedno upamo, da nam bo Bog v življenju pravi čas pomagal. Ker smo deležni Božjega odrešenja, se lahko tudi v stiskah in trpljenju hvaležno obrnemo k Bogu, saj vemo, da je Bog usmiljen in poln tolažbe in nikogar ne zavrne in ne osramoti. Ker smo deležni Božjega odrešenja, lahko v bridkosti hvaležno potrpiamo in celo z veseljem prenašamo krivice, saj vemo, da nas Bog ne bo pozabil. Spomnimo se vsak dan, da ime Jezus pomeni »Bog rešuje!« – In ta misel nas bo navdala z radostjo odrešenja.

Kajti Božje odrešenje je trajno, saj ga nihče ne more odvzeti: Bog ga namreč daje vsakomur, ki veruje. Božje odrešenje je

brezkrajno, saj nihče ni rabi ostati brez njega: Bog je namreč umrl v odkupnino za vse. Božje odrešenje je brezplačno, saj ga nihče ne more kupiti: Bog ga namreč daje zastonj po veri. Božje odrešenje je brez dodatnih pogojev, saj ga lahko prejme vsak, ki le veruje v Jezusa Kristusa. Božje odrešenje je univerzalno, saj je na voljo vsem ljudem: Bog je namreč umrl za vse ljudi, ki so ali še bodo kdajkoli živeli. Božje odrešenje je dokončno, saj mu ni potrebno ničesar dodati: Jezus Kristus je namreč umrl enkrat za vselej. Božje odrešenje je vedno in povsod dostopno, saj ga lahko vsak prejme po veri, ki jo prizna v srcu in izpove s svojimi usti: Bog namreč je večni in vsemogočen. Božje odrešenje je osebno, saj ga lahko vsakdo prejme sam pri sebi: za Boga je namreč vreden že en sam posameznik. Božje odrešenje je brezčasno, saj je na voljo vsem ljudem, ki so ali bodo kdajkoli živeli. Božje odrešenje je ganljivo, saj vsakega, ki veruje, opravičuje prav takšnega, kot je. Božje odrešenje je pravično, saj ni dostopno le bogatim in močnim, ampak vsem ljudem: Bog namreč ni prišel rešit pravične, ampak grešne. Božje odrešenje je plemenito, saj nas očiščuje vseh krivd preteklosti in bremen

sedanjosti: Bog je namreč isti včeraj, danes in na veke. Božje odrešenje je presenetljivo, saj predstavlja največje možno darilo, ki ga človek lahko prejme: Bog ga namreč ne daje na mero, ampak obilno. Božje odrešenje je radostno, saj daje uteho in upanje in moč vsem, ki verujejo in vztrajajo v veri v Jezusa Kristusa: Bog je namreč pošten in obilno poplača vsako delo ljubezni. Božje odrešenje je prečudovito, saj vključuje lepote, ki si jih človek niti ne more zamisliti: to namreč Bog pripravlja tistim, ki ga ljubijo. Božje odrešenje pa tudi ni krivično, da bi bil kdorkoli prikrajšan za Božjo dobroto: pred Bogom je namreč vse golo in razodeto in pozna vsako misel. Skratka, Božje odrešenje je takšno kot Bog: potrpežljivo, dobrotljivo, ni nevoščljivo, se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirno, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega, ne veseli se krivice, veseli se resnice, vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane in nikoli ne mine.

Spomnimo se vsak dan Božjih dobrot in še posebej Božjega odrešenja. Kajti to nas bo naredilo radostne in pripravljene nositi breme slehernega dne.

dr. Daniel Brkič

Molitev je odnos z Bogom, ki je Oče

**Dr. Daniel Brkič je pastor
Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto in
profesor na protestantski
Teološki fakulteti Univerze v
Zagrebu.**

Molitev je čudežna, tajna in nedoumljiva skrivnost. Brez dvoma se zdi naše pogovarjanje s Stvarnikom predrzno, prevzetno, domišljavo in zastrašujoče dejanje. Zakaj vsemogočni Bog sploh dovoli Zemljanom kaj takšnega? Sveto pismo nam daje presenetljivi uvid v ljubeče Božje srce, zato moramo smatrati molitev kot prednost in ugodnost, kot posebno pravico in posebni položaj.

Vera in molitev sta povezani, kajti molitev je dejanje vere, je zaupanje v Božjo ljubezen. Če

ne bi verovali, ne bi molili. Moli-mo tako, kakor verujemo, kakršno je naše zaupanje v Boga. Krščanska molitev se začne pri Bogu in ne pri nas. Molitev je dar. Ni nauk, ideja, verska obveznost, predpis, tehnika, naučenost, vadba besed, psihološki trik, pobožna drža, sveto dejanje, priložnostna aktivnost, zasluga, ampak je sad ljubezni. Je hrepenenje po Bogu. Je neprestano slavlje. Je Očetova prisotnost. Je srečanje. Je izkustvo. Pri molitvi se moram opomniti, da sem v Božji navzočnosti in da je prvi korak hvaležnost. Spomniti se moram dobrih stvari, ki so se mi zgodile v preteklih dneh in letih in se zanje Bogu zahvaliti. Dobro jih je prešteti. V molitvi se preveč pritožujem, prosjačim in od Boga vedno kaj zahtevam, preveč naštevam, pogojujem, Boga poučujem in izpostavljam sebe, ali pa v molitvi druge celo opravljam.

Prava molitev spreminja mene, moja pričakovanja, želje, opredelitve, stališča, namere, ne pa Božjih načrtov in sklepov Božje volje. Zato moram moliti iskreno in čisto. V molitvi hočem samo eno – to, kar hoče Bog.

Molitev ni sredstvo manipulacije in zahtev, ni utemeljena na razumu ali čustvih, ampak na zaupanju v Božjo ljubezen, ki spoštuje svobodo odločanja. Zakaj mislim, da moram Boga iskati? Večinoma ga iščem na običajen, religiozen način, on pa je na nepričakovanih in nenavadnih krajih. Boga »najdem« takoj, ko spremenim svoja ustaljena, stereotipna razmišljanja in utečene predstave o njem, o sebi in o drugih. Zakaj trkam na vrata od znotraj, na notranjo stran vrat, ko pa sem vendar skozi odprta vrata že vstopil.

Zakaj venomer hitim in se ne umirim? »Reke vedo: ni treba hiteti. Nekega dne bomo že prišle tja.« (A. A. Milne, Medvedek Pu) Zakaj bi rad srečal Boga in ga videl iz oči v oči? Mojzes ni mogel videti Božjega obličja, kajti noben človek ga ne more videti in ostati živ (2. Mz 33,20). Videl ga je samo v hrbet. Tudi jaz se ga moram naučiti videti na tak način; vsakič, ko se hvaležno ozremo na svoje življenje, lahko vidimo Boga na delu in Božji slovesen mimohod. Občudujemo stalno Božje prihajanje k nam ljudem. Zakaj smo

neučakani, ko Bog ne odgovori na naše molitve, saj je vendar odgovor Bog sam. Pričakujemo takojšnje dramatične spremembe, a Bog, opisan v Svetem pismu, pogosto deluje postopno, z razlogom. To me spominja na zgodbo o človeku, ki je spraševal vaščane, kje lahko najde dobrega tesarja, ki ga je nujno potreboval. Rekli so mu: »Samo en tesar je tako skrben, vesten, izjemen, iskan in najodličnejši, ker vse naredi brezhibno in natančno po meri. A samo ena težava je: celo večnost traja.«

Nisem prepričan, ali znam moliti, vem pa, da želim biti v Božji prisotnosti, tudi če brez besed in brez njegovega odgovora. Včasih mi rojijo po glavi raznolike misli, včasih med molitvijo zaspim, včasih dvomim in se z Bogom pravdam in se prerekam, včasih se zjočem ali pa se smejim, največkrat pa sem tiho ... Ni pravega ali napačnega načina molitve, zato molim na katerikoli način, samo da me vodi bližje k Bogu, ki je moj Oče. Moliti pomeni počivati v srečanju z Bogom. Bolj ko ga ljubim, bolj hrepenim po njem. Vsi iščemo čarobno formulo za

molitev, Jezus pa me uči, da v molitvi niso pomembne besede, ampak zaupanje v Boga, ki je Oče, zato ne smem dajati poudarka govorjenju misleč, da bom uslišan, če bom veliko in dolgo govoril. Poudarek moram dati srcu. Verjeti moram, da Bog Oče ve, kaj potrebujem, preden ga prosim, in mu zaupati, ker je dober (Mt 6,7-8). Takšna molitev je most, ki doseže Boga.

Molitev je odnos z Bogom, ki je Oče. Vsaka molitev je soodnos; z Bogom in z ljudmi. Molitev ni govor o Bogu, ampak je (po)govor z Bogom in hkrati Božji (od)govor. Je srečanje z Očetom po Sinu v Svetem Duhu. Če molitev ne spreminja mene in situacije, moram spremeniti molitev. Ni mi treba spremeniti besed ali pa načina molitve, ampak odnos svojega srca do Boga in bližnjega. Molitev je vedno dejanje odnosa; je poglobljanje in utrjevanje odnosa. Moliti pomeni Boga poznati, ne le vanj verovati, zato je molitev izkustvo. Cilj vsake molitve je Bog, ne pa odgovor na molitev. Boga ljubim zaradi Boga samega, ne pa zaradi uslišane molitve. Molitev je odgovor na

Božje iskanje človeka. Molitev je srečanje Božje in moje žeje. Boga žeja po nas. Bog nas je žejen zato, da smo lahko mi žejni njega (Avguštin).

Vzorec krščanske molitve je molitev očenaš. Molitve očenaš si ni izmislil nihče, ampak prihaja iz Očetovega srca. Je molitev sinov in hčera, ki živijo v družini Cerkve. Očenaš moli lahko samo tisti, ki ima Boga za Očeta, bližnje pa za brate in sestre. Gre za sinovsko oziroma hčerinsko zaupanje Očetu. To pomeni zapustiti vse, kar nas veže na druge bogove, nase, stvari, svet, greh ... in vse izročiti Očetu. Moliti zna vsak, ki si kljub svoji nevednosti upa Boga imenovati Oče. To, da smrtniki smemo Boga imenovati Oče, je dar. Pri molitvi je dovolj zaustaviti se že pri prvi besedi prve in največje molitve, ki pravi »Oče naš«. Beseda Oče je dovolj, da izpove ves naš odnos in celotno stanje duše. Bogu lahko rečemo Oče samo zato, ker smo sinovi po Jezusu Kristusu, ki je Božji Sin.

Glagoli v molitvi očenaš izkazujejo, da Oče vse dela za nas:

si, bodi, pridi, zgôdi se, daj, odpusti, odpuščamo, (ne) vpelji (nas), reši (nas). Samostalniki v molitvi očenaš pa nam izkazujejo, da zunaj dosega molitve ne obstaja ničesar, ampak je vse znotraj Očetove navzočnosti: Oče, nebesa, ime, kraljestvo, volja, zemlja, kruh, dolgovi/grehi, dolžniki, skušnjava, húdo. Dovolj razlogov imamo, da si lahko želimo moliti, ne pa da moramo moliti, kajti v Novi zavezi ni nič obvezno; vse je odločitev srca. Molitev je svobodno stanje srca. Kristjan zupa preteklost Očetovemu usmiljenju, sedanost njegovi ljubezni, bodočnost pa njegovi previndnosti (Avguštin). V molitvi imamo vedno pričevanje izkustvenega odnosa z ljubečim Očetom, ki najbolj ve kaj, kdaj, zakaj in kako kaj potrebujem.

Blagoslovljeni primer prave molitve je povedal Jezus v priliki o farizeju in cestnarju, ki sta šla v tempelj molit (Lk 18,9-14). Grešni cestnar je vedoč, da Bog tako in tako pozna vse njegove grehe in potrebe, molil samo za eno – za ozdravitev odnosa z Bogom rekoč: »Bog, bodi milostljiv meni grešniku!« Kdor ne prizna, da je grešnik,

njegova molitev Bogu ni ugodna. Cestnar je šel domov opravičen, čistunski farizej pa ne. Molitev temelji na odnosu, ne na moraliziranju in spoznanju. Kdor nima odnosa z Očetom, mu ne pomagajo in ne odtehtajo niti čudeži.

To, da nas apostol Pavel spodbuja, naj neprenehoma molimo (1 Tes 5,17), nas ne sme zbegati in potreti, kajti neprenehna molitev je neizvedljiva in tega na tak način ni počel niti Jezus. Jezus je sedel z grešniki in z njimi jedel, se pogovarjal z ljudmi, se vozil s čolnom, bil na svatbi, počival, spal ... in ni neprenehoma molil. Neprenehoma moliti ne pomeni stalno klečati ali dvigovati rok v molitvi. Obstaja notranja molitev, naša želja po Bogu. Kajti duša se želi osvoboditi vsega, kar ni Bog. Duša želi ljubiti vse, kar ljubi Bog. Če je naša želja trajna, je trajna tudi naša molitev. Kdor si želi Boga, moli v srcu tudi takrat, ko je jezik tiho. Kdor pa si Boga ne želi, lahko vpije, kolikor hoče, a je za Boga nem (Avguštin). Neprenehna molitev je skrivnost stalnega odnosa z Očetom, stalne skupnosti in odvisnosti od njega. Je tako kot

naše dihanje, ki je spontano, naravno, utečeno in samodejno tudi takrat, ko spimo. Moliti pomeni dihati zrak molitve. To, ali bo Sin človekov našel vero na zemlji, ko pride (Lk 18,8), je odvisno od molitve, kajti molitev je hrana naše vere.

Krščanska molitev pozna tudi izkustvo tišine pred Očetom. Pred Bogom se moramo umiriti, kajti naša notranjost je podobna steklenici z motno vodo, polno skrbi, hrupa, vznemirjenosti in dvomov. Ko steklenica nekaj časa stoji pri miru, se naredi usedlina, ostala voda pa je bistra in svetla. Tako je tudi z našim srcem, ko pristopamo k molitvi. Bog se odraža šele v tišini in miru. Molitev prihaja iz globoke tišine in edinosti Svete Trojice. Iz Božje tišine prihaja tudi Božja beseda. Bog je prijatelj tišine (Adam iz Perseigne). Kaj je bilo prej, preden je Bog spregovoril in ustvaril nebo in zemljo? Tišina. Tudi Beseda je postala meso brez kakršnegakoli hrupa, spočeta po Svetem Duhu. In ko je ta Beseda [Jesus] stala pred Pilatom, je bila tiho. Tudi ko je bila na križu, je spregovorila samo toliko, da izpolni tisto, kar pravi o njej

Pismo. Ne več ne manj. Božja Beseda ima največjo avtoriteto takrat, ko je podrejena Božji tišini. Zakaj takšna tišina ni mrtva? Zato, ker jo oživlja živa Beseda. Tišina srca se izraža s tišino ustnic. Tišina je jezik angelov in jezik bodočega veka (Izak Sirski). Moliti pomeni razmišljati z umom srca (T. Zatonenik).

Neki človek je molil misleč, da je molitev samo govorjenje. Toda vse bolj in bolj je bil tiho, dokler končno ni dojel, da je prava molitev poslušanje (S. Kierkegaard). To, da v molitvi vpijem, je dokaz, da mislim, da je Bog daleč. Prava molitev raste tako, da prerašča v globino tišine, kajti manj ko imam za povedati Bogu, bolj mu prisluhnem. Bolj ko v meni raste Božja beseda, bolj izginjajo in zmanjkujejo moje človeške besede (Avguštin). Tišina je Božji govor; vse drugo je slab, neustrezen in nezadosten prevod. Samo tišina v meni je sposobna ustvariti notranji prostor za Boga, da lahko v meni moli Sveti Duh rekoč: Aba, Oče (Gal 4,6). Takrat se v meni nastani Božja ljubezen, kajti Sveti Duh je Ljubezen ljubezni. Naučiti se

moram, da je prava svetost notranja. Kaj naj storim najprej, ko molim? Ali naj Boga poveličujem, ga obožujem, se mu zahvaljujem, ga prosim, pred njim kličem, v molitvi posredujem, pojem, govorim, poskakujem, molim z darom jezika v Svetem Duhu, jočem, sem tiho, motrim Očetovo lepoto, obmolčim ... Molitev je vse to hkrati.

Od tega, kaj je moja molitvena namera, je odvisno, ali bom na koncu molitve srečen, miren, zadovoljen, potešen in blagoslovljen. Če je namera molitve prisila, strah, rutina, čustvenost, razpoloženje, uslišanje ali čudež po mojem okusu, bom po končani molitvi razočaran in nad Bogom obupan, če tega ne bom sprejel. Če pa je moja molitvena namera zgolj Očetova volja, pa me v molitvi osrečuje in mi zadostuje odnos z Očetom, tudi če moram sprejeti križ. Kajti križ je edini simbol ljubezni. Najbolj ljubimo tisto osebo, za katero smo pripravljeni največ trpeti in zanjo celo umreti. Cena prave ljubezni je križ.

Pravi smisel molitve je odnos z Očetom. Molitev ni govor o

Bogu, ampak je (po)govor z Bogom in hkrati Božji (od) govor. Je srečanje z Očetom po Sinu v Svetem Duhu. Molitev je vedno povezanost, občestvo. Zato je potrebna poleg osebne molitve tudi skupna molitev verujočega občestva Cerkve, kjer vsi sodelujoči kot udje Kristusovega telesa Cerkve potrjujemo molitve z »amen«, kakor je zapisal apostol Pavel. Celokupna Cerkev moli za vse ljudi, tudi za sovražnike Kristusovega križa. Justin Mučenec (110-165) je zapisal: »Vsi skupaj vstanejo in dvigujejo svoje molitve k Bogu Očetu.« (Apologia I, 67)

Ni dovolj le želeli moliti, ampak se moram moliti tudi truditi, kajti Bog ne naredi ničesar, razen po molitvi (J. Wesley). Ljudje smo lačni molitve, v bistvu smo molitvena bitja, a o molitvi vemo zelo malo. Moliti se naučimo tako, da molimo. Martin Luther je rekel: »Tako veliko dela imam, da se mi zelo mudi, a dela ne morem opraviti, če prej vsak dan ne posvetim tri ure molitvi.«

KLIC NA POMOČ K BOGU NA ŠTEVILKO 333

**»Kliči me in ti bom odgovoril.«
(Sveto pismo, Jeremija 33,3)**

ZASKRBLJENOST

»Vso svojo skrb vrzite nanj, saj on (Bog) skrbi za vas.«
(1. Petrovo pismo 5,7)

STRAH

»Ne boj se, saj sem s teboj, nikar se plaho ne oziraj, saj sem jaz tvoj Bog. Okrepil tem bom in ti pomagal, podpiral te bom z desnico svoje pravičnosti.«
(Izaija 41,10)

PREIZKUŠNJA

»Znašli ste se le pred človeško preizkušnjo, Bog pa je zvest in ne bo dopustil, da bi bili preizkušani čez svoje moči, ampak bo ob preizkušnji tudi omogočil izhod iz nje, da jo boste mogli prestati.«
(1. Pismo Korinčanom 10,13)

BOLEZEN

»On je bil ranjen zaradi naših prestopkov, strt zaradi naših krivd. Kazen za naš mir je padla nanj, po njegovih ranah smo bili ozdravljeni.«
(Izaija 53,5)

DVOM

»Bogu namreč ni nič nemogoče.«
(Luka 1,37)

POTRTOST

»Blizu je GOSPOD tistim, ki so skrušenega srca, in tiste, ki so potrtega duha, rešuje.«
(Psalm 34,19)

OSAMLJENOST

»GOSPOD hodi pred teboj; on bo s teboj, ne bo te pustil samega in ne bo te zapustil. Nikar se ne boj in se ne pláši!«
(5. Mojzesova knjiga 31,8)

ŽALOST

»Blagor žalostnim, kajti potolaženi bodo.«
(Matej 5,4)

ODREŠENJE

»Kajti če boš s svojimi usti priznal, da je Jezus Kristus Gospod, in boš v svojem srcu veroval, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš rešen. S srcem namreč verujemo, in tako smo deležni pravičnosti, z usti pa izpovedujemo vero, in tako smo deležni odrešenja.«
(Pismo Rimljanom 10, 9-10)

Priprava in prevod: uredništvo
Vir: medmrežje

Katja Brkič Golob

Pot skozi

puščavo

Katja Brkič Golob je teologinja, psihologinja in duhovnica v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto ter voditeljica slavilne in glasbene skupine.

Svet in družba, v kateri živimo, se drastično spreminjata. Človeštvo je postalo polno prese-nečenj. Po statističnih podatkih je v zadnjih petih letih 20 % vseh fotografij, ki jih ljudje naredimo, avtoportretov (torej radi slikamo sami sebe), kar kaže na narcistično motenost druž-be. Človeštvu je z odpadno pla-stiko, ki plava po oceanih, uspelo ustvariti sedmo celino (oz. kontinent). Po statističnih ocenah na vsaka dva tedna izumre en dialekt (narečje) na svetu, ker se ljudje tretjega tisočletja ne znamo več pogo-varjati. Puščavskim skakačem,

ki jih po novem uporabljajo na letališčih (podobni so hrčkom), zaupamo, da bodo prepoznali morebitne teroriste, saj znajo zavohati adrenalin, ker smo tako ustrahovana generacija, da bolj zaupamo živalim kot pa drug drugemu. Tehnološko in intelektualno prepotentna druž-ba zahodnega sveta je v pri-merjavi z vzhodno kulturo duhovno mrtva, saj gre po stati-stičnih podatkih na Kitajskem v nedeljo v Cerkev več ljudi kot v celi Evropi!

To je svet, v katerem živimo. To smo ljudje tretjega tisočletja, ki smo, kljub poskusom iskanja zdravila za nesmrtnost, zelo bolni – smrtno so namreč zbo-lele naše duše, ki tavajo po puščavi tega sveta brez smisla. Bog pa je pripravil rešitev. V preroku Izaiji, v 43. poglavju, v 19. vrstici je namreč dana čudovita obljuba, ki pravi tako-le: »Glejte, nekaj novega sto-rim, zdaj klije, mar ne opazite? Da, speljal bom pot skozi puš-čavo in reke skozi pustinjo.«

Prerok Izaija je ta stavek napi-sal takrat, ko so bili Izraelci v babilonskem ujetništvu, ko so bili izgnani v suženjstvo. Podo-

čno bi lahko rekli tudi za Cerkev, ki se mora v vsej zgodovini vedno soočati z veliko negotovostjo, ki vlada na tem svetu. Podobno bi lahko rekli tudi za nas danes, ki smo v ujetništvu lastne družbe in samih sebe.

Ko prerok Izaija omeni pot v puščavi, se v resnici spominja biblijskih dogodkov, ko so Izraelci šli iz Egipta in potovali po puščavi ter se znašli med Rdečim morjem in kanaansko deželo, pa jim je Bog priskrbel vodo in jih rešil pred egipčanskim faraonom. Prerok Izaija želi ponovno zaslužnjene Izraelce spomniti, da je Bog enkrat že odprl pot.

In ne samo to. Ta prerokova obljuba se nanaša tudi na dejstvo, da bo Bog odprl pot po sinu Jezusu Kristusu celotnemu človeštvu. Gre namreč za primerjavo med nerodovitno, prazno in suho puščavo, ki je prisopodoba naših praznih življenj, in potjo ter reko, ki sta prisopodobi evangelija – dobre novice, Kristusa, ki odrešuje cel svet. Prerok je vedel, da bo Bog odprl pot, ne samo skozi Rdeče morje, temveč skozi puščavo celotnega sveta in človeštva. In

ne samo, da bo Bog speljal eno reko, ki bo pritekla iz skale (kot pri Mojzesu), ampak bodo iz te žive vode, ki je Kristus, pritekale mnoge reke, ki bodo potešile mnoge žejne duše.

Bog je na tem svetu ustanovil Cerkev, s katero je odprl pot in omogočil, da se oznanja evangelij. Bog je pred 2000 leti dovolil, da iz Kristusa (figurativno) priteče še ena osvežujoča reka. Če so naši starozavezni predniki videli klitje tega evangelija, potem se ozrimo okoli in v današnjih novozaveznih časih prepoznamo sadove.

Pot največkrat predstavlja resnični nauk, trdnost doktrine, ki je osnovana na Svetem pismu, reke pa največkrat predstavljajo vpliv Svetega Duha, ki napaja žejni svet z resnico.

Mnogi verniki v Cerkvi so šli in še vedno gredo skozi težka življenjska obdobja in viharje. Številni so trpeli in se soočali s težkimi dnevi in neprespanimi nočmi. Toda vedeli so, da prihaja nov dan. Cerkev je, kljub številnim viharjem in nevihtam, obstala, ker je v puščavi tega sveta upoštevala pravo pot –

pot resničnega in pravega evangelija, ki se je in se še vedno pridiga, in ker smo in ker še vedno zaupamo tisti reki, ki resnično odžejta – to je reki blagoslovov Svetega Duha, po kateri vsak dan znova odkrivamo nepopisno ljubezen Boga do nas.

Živimo v težkem in nepredvidljivem času. Naša življenja so pogosto zaznamovana z globokimi ranami, ki jih morda s sabo nosimo že dolgo časa. V tej narcistično naravnani družbi se nam kaj hitro zgodi, da ne smemo več kazati svoje ranljivosti, priznati svojih napak in prositi za odpuščanje drug drugega.

Prežeti z občutki krivde in sramu poskušamo sestaviti zlomljene koščke svojega življenja. Toda, glejte, Bog dela nekaj novega. Zato ne glejmo nazaj, ampak se zanašajmo na besedo evangelija (pot) in na blagoslove Svetega Duha (reka) ter nikoli ne pozabimo, da nas ima Bog neizmerno rad.

Ne spreglejmo truda, ki so ga v oznanjevanje evangelija vložili naši predniki, ampak stopimo skupaj in služimo Bogu, ljudem in Cerkvi, da bomo obstali do Kristusovega prihoda.

Naši predniki so naredili, kar so mogli – zdaj smo na vrsti mi.

Danilo Jovanović

Psalm 23

Danilo Jovanović je duhovnik v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

V Psalmu 122 kralj David pravi: »Veselim se, ko so mi rekli, v hišo Gospodovo pojdemo.« David se je, kljub temu, da je imel vsega v izobilju, veselil, ko je lahko šel v Gospodovo hišo. Ko pridemo v Cerkev, ne pride-mo k človeku, ampak k Bogu, v njegovo hišo.

Ko je bil Jezus na gori z apostoli Janezom, Petrom in Jakobom in so ti trije učenci videli Jezusovo spremenitev, jim je bilo zelo lepo skupaj, zato je Peter rekel Jezusu: »Dobro je, da smo tukaj, Gospod.« Očitno so hoteli učenci kar za vedno ostati tam z Jezusom. Mi danes s svojimi očmi Jezusa ne vidi-mo, vendar vemo, da je kljub temu Bog z nami, saj nam je obljubil, da nas ne bo pustil samih. In ker vemo še, da je

skupnost verujočih njegov dom, lahko rečemo, ko smo v Cerkvi: »Dobro nam je tukaj, Gospod.«

Poglejmo si Psalm 23, ki ga je napisal izraelski kralj David in govori o pastirju. Včasih delo pastirja, ki je pasel čredo ovc, ni bilo le ekonomske narave, ampak je bil način življenja. Pastir se je namreč na svojo čredo navezal, saj je dneve in noči preživel skupaj z njo na samotnih krajih. Pastir je sčasoma razlikoval vsako ovco posebej in ovce so razlikovale med pastirji in že po glasu prepoznale svojega pastirja, saj so bile navajene na njegov glas.

Psalm 23 se začne z besedami: **»GOSPOD JE MOJ PASTIR.«** Kralj David je bil, preden je postal kralj, tudi pastir ovc. Izraelsko ljudstvo je bilo nomadsko ljudstvo, ki se je veliko selilo. Večino so živeli v šotorih in se prehranjevali z ovcami. David pa primerja Boga z najboljšim pastirjem, ko mu pravi: »Moj pastir.« Tudi mi lahko rečemo, da je Gospod Jezus »naš pastir.« Dobri pastir daje svoje življenje za ovce in to je storil tudi naš Jezus, ko se je za tebe in mene in za vse

nas žrtvoval na križu Golgote.

Zakaj David primerja Boga z dobrim pastirjem? Ko se je Jezus rodil, so ga na betlehemskih poljanah pričakali pastirji, lahko bi rekli, najmanjši predstavniki družbe. To pomeni, da je Božje zveličanje namenjeno vsem ljudem: pastirjem in znanstvenikom, izobraženim in neizobraženim, bogatim in revnim. Vsi namreč potrebujemo tega dobrega pastirja.

David nadaljuje v svojem Psalmu 23: **»Nič mi ne manjka.«** Zanimiva izjava nekoga, ki je imel vse in mu resnično nič ni manjkalo. Toda David tu ne govori o zemeljskih dobrinah, ampak o Božji navzočnosti in blagoslovih. Hvala Bogu, da imamo Božjo besedo in Svetega duha, zato nam duhovno gledano nič ne manjka. Vse to pa imamo po veri v Jezusa Kristusa.

Psalm 23 nadalje pravi: **»Na zelenih pašnikih mi daje ležišče, k vodam počitka me vodi.«** Pravi pastir izbira najboljšo pašo za svoje ovce in najčistejši izvir, kjer bi se ovce odžejale in odpočile. David je to naj-

bolje vedel, saj je v svoji mladosti kot najmlajši otrok v družini pasel čredo svojega očeta.

Jezus v pogovoru s Samarijanko pravi: »Vsak, kdor pije od te vode iz vodnjaka, bo ponovno žejen. Kdor pa bo pil od vode, ki mu jo bom dal jaz, ne bo žejen, ampak bo voda v njem postala izvir, ki teče v večno življenje.« O tej vodi govori David, o vodi, ki odžejja našo dušo. Ta voda je večna ljubezen, s katero nas je vzljubil Bog po Jezusu Kristusu.

Psalm 23 nadaljuje: **»Mojo dušo poživlja.«** Velikokrat se počutimo utrujeni, obteženi, brezvoljni. Jezus pa je tisti, ki nas osvobaja in poživlja našo dušo. Velikokrat se nam zgodi, da pridemo v Božjo hišo z bremenom, ki nas pritiskajo k tlom. Jezus pa nas skozi njegovo besedo, pesmi, molitve ponovno dvigne in olajša naša bremena. On je tisti, ki nas razume, tolaži in nam pomaga nositi bremena.

Psalm 23 nato pravi: **»Vodi me po pravih stezah, zaradi svojega imena.«** Če prepustimo krmilo svojega življenja Jezusu,

nas bo vodil po pravih poteh. Velikokrat bi želeli iti po lažji poti, skreniti s poti, ker se nam zdi druga pot lažja in lepša. Jezus pa nas želi peljati po pravih poteh. Pa ne zaradi tega, ker smo dobri in ker si to zaslužimo, ampak zaradi njegove ljubezni in zvestobe do nas.

Nato se Psalm 23 dotakne tudi težkih stvari v življenju: **»Tudi, če bi hodil po globeli smrtne sence, se ne bojim hudega, ker si ti z menoj.«** David je popolnoma zaupal Bogu kljub temu, da je bil velikokrat v globeli smrtne sence. Kot mladenič je bil na Savlovem dvoru, kjer se ni dobro počutil in mu je velikokrat grozila smrt. Toda zaupal je Bogu. Tudi mi se velikokrat nahajamo v globeli smrtne sence. Mogoče smo izgubili ljubljeno osebo, izvedeli za neozdravljivo bolezen. Vedimo, da tudi takrat nismo sami. Bog bo vedno z nami, ne glede na to, v kakšni situaciji se znajdemo ali v kakšnem stanju smo. V Danielovi knjigi vidimo tri mladeniče, ki so bili zaradi Božjega imena vrženi v ognjeno peč. Toda tam niso bili sami, z njimi je bil Jezus. Zato, ko ne vidimo izhoda in ko mislimo, da smo

sami sredi problemov, takrat vedimo, da je z nami Jezus, ki je Bog.

Psalm 23 se nadaljuje z besedami tolažbe rekoč: **»Tvoja palica in tvoja opora, ti me tolažita.«** V današnjem času ni dobro govoriti o palici. Nihče ne mara, da se ga tepe. Toda Božja palica ni zato, da bi nas poškodovala, ampak zato, da bi nas vzgajala. Danes je zelo težko govoriti o vzgoji. Nihče ne želi, da se mu pove, da nečesa ne dela prav. Velikokrat pa je palica potrebna, ker nas vzgaja, tudi če v tistem trenutku tega ne razumemo. Kajti pastir s palico tudi potegne ovco iz globeli, v katero je padala.

Psalm 23 se konča z odločitvijo: **»Prebival bom v hiši Gospodovi vse dni življenja.«** Kralj David je živel v palači. Kljub temu se je veselil prebivati v Božji hiši in ne samo v času zemeljskega življenja, ampak celo večnost. In ta hiša je Jezus, zato, ko nam bo najhuje, se spomnimo, da je naš dobri pastir sam Jezus Kristus. Sveto pismo pravi: **»Tudi če mati zapusti svojega otroka, nas Bog ne bo nikoli zapustil.«** Ko

bomo hodili po poteh življenja in se srečevali z mnogimi ovirami, vedimo, da je z nami Jezus, in to vse dni zemeljskega življenja.

Neki deček je sedel v vagonu vlaka čisto sam. Ko je vlak speljal, je začel z njim pogovor nek starejši moški. Dečka je vprašal: »Ali potuješ sam?«

»Da, gospod«, mu je odgovoril deček.

»Kako daleč se pa pelješ?« ponovno vpraša starejši gospod.

»Do končne postaje«, odgovori deček.

Gospod ne odneha in ga sprašuje naprej.

»Ali te ni nič strah, ko pa si sam

na tako dolgi poti?«

Deček pa mu mirno odgovori: »Ne, ni me strah, saj je moj oči strojevodja tega vlaka.«

Ali lahko rečemo danes tudi mi, da se ne bojimo, ker je naš strojevodja sam Jezus Kristus? Ne bodimo neodvisni, ampak bodimo povezani s čredo, ki je prisposodba za Cerkev, kajti le tako bomo močnejši in bomo zmogli zdržati vsa nasprotovanja. Držimo se našega pastirja Jezusa Kristusa, ki nam je obljubil, da bo z nami vedno. On sliši naše klice na pomoč in vedno iztegne roko pomoči ter nas vzame v naročje in nas potolaži.

Intervju z Jezusom Kristusom

Prosimo Vas, če se predstavite našim bralcem.

»Jaz sem Prvi in Zadnji in Živi« (Raz 1,17). »Bil sem mrtev, a glej živim na veke vekov in imam ključe smrti in življenja« (Raz 1,17-18).

Ni sporno, da ste bili križani, da je Vaše križanje videla vsa javnost, a mnogi posamezniki trdijo, da ste oživel. Povejte nam iz prve roke, kaj se je pravzaprav zgodilo?

»Bil sem mrtev, a glej živim na veke vekov in imam ključe smrti in življenja« (Raz 1,18). »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji« (Mt 28,18).

Zagotovo priznate, da se je od takrat veliko spremenilo. Človeštvo je neverjetno napredovalo. Človek je prodrl v vesolje in lahko hodi po luni.

Izumil je fantastično tehnologijo in zmožen je narediti prave čudeže. Ali ni to, kar ste učili pred dvajsetimi stoletji, danes staromodno?

»Kaj koristi človeku, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa zapravi? Ali kaj bo dal človek v zameno za svojo dušo?« (Mt 16,26). »Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa nikakor ne bodo prešle« (Mt 24,35).

V redu. Ampak človeštvo kljub vsemu ne more rešiti problema smrti. Kakšno rešitev ponujate Vi?

»Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre; in vsakdo, ki živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ v to?« (Jn 11,25-26). »Resnično, resnično, povem vam: Pride ura in je že zdaj, ko bodo mrtvi slišali glas Božjega Sina, in kateri ga bodo slišali, bodo oživel. Kakor ima namreč Oče življenje v sebi, tako je dal tudi Sinu, da ima življenje v sebi. Ne čudite se temu, kajti pride ura, v kateri bodo vsi, ki so v grobovih, slišali njegov glas. In tisti, ki so delali dobro, bodo odšli v vsta-

jenje življenja, tisti pa, ki so delali húdo, v vstajenje obsodbe« (Mt 5,25-29).

Ali to pomeni, da lahko daste ljudem večno življenje samo Vi?

»Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi svet po njem rešil« (Jn 3,16-17).

Kako prepoznate tiste, ki so se odločili za večno življenje?

»To so tisti, ki Božjo besedo poslušajo in uresničujejo« (Lk 8,21).

Kaj bo s tistimi, ki ne verujejo?

»Kdor ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Božjega Sina. Sodba je v tem, da je prišla luč na svet in so ljudje bolj ljubili temo kakor luč, kajti njihova dela so bila hudobna« (Jn 3,18-19). »Tako

bo ob koncu sveta: prišli bodo angeli in ločili hudobne od pravičnih. Pahnili jih bodo v ognjeno peč. Tam bo jok in škripanje z zobmi« (Mt 13,49-50).

Koliko ljudi bo potemtakem rešenih in bodo vstopili v Vaše večno kraljestvo?

»Vstopite skozi ozka vrata, kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo, in veliko jih je, ki vstopajo po njej. Kako ozka so vrata in kako tesna je pot, ki vodi v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo« (Mt 7,13-14).

Ali Vam ni žal zaradi toliko pogubljenih ljudi?

»Če kdo sliši moje besede in se po njih ne ravna, ga ne sodim jaz, ker nisem prišel, da bi svet sodil, ampak da bi ga rešil. Kdor mene zaničuje in ne sprejema mojih besed, ima nad seboj sodnika; beseda, ki sem jo govoril, ta ga bo sodila poslednji dan« (Jn 12,47-48). »Kdor pa pride k meni, ga nikoli ne bom zavrzel« (Jn 6,37).

V naši deželi se še vedno veliko moli, a mislim, da ljud-

je ne znajo moliti. Kaj svetujete Vi?

»Pri molitvi ne blebetajte kakor pogani; mislijo namreč, da bodo uslišani, če bodo veliko govorili. Ne postanite jim podobni, saj vaš Oče ve, česa potrebujete, preden ga prosite« (Mt 6,7-8). »Zato vam pravim: Za vse, kar molite in prosite, verjemite, da ste že sprejeli, in se vam bo zgodilo« (Mr 11,24).

Komu naj molimo? Ali potrebujemo kakega svetnika in posrednika pri Bogu?

»Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu

drugače kot po meni« (Jn 14,6).

Ne glede na ostali svet je naša dežela kljub vsemu krščanska. Kako bi Vi ocenili stanje pri nas?

»To ljudstvo me časti z ustnicami, njihovo srce pa je daleč od mene. Toda zaman mi izkazujejo čast, ker kot nauke učijo človeške zapovedi« (Mt 15,8-9). »Ne pojde v nebeško kraljestvo, kdor mi pravi: 'Gospod, Gospod,' ampak kdor uresničuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih« (Mt 7,21).

Kako to, da je v naši deželi

toliko kriminala, zlorab, prevar, utaj davkov, kraje, sovraštva, korupcije, nasilja, krivi pričanj, kletev, nemoralnosti ... Od kod vse to?

»Iz človekovega srca« (Mr 7,21).

Kaj je Vaš poziv našemu narodu?

»Čas se je dopolnil in Božje kraljestvo se je približalo. Spreobrnite se in verujte evangeliju!« (Mr 1,15). »Verujte v Boga, tudi vame verujte!« (Jn 14,1). »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek« (Mt 11,28).

Ali imate sporočilo za svoje učence v naši deželi?

»Bodite pogumni! Ne bojte se!« (Mr 6,50).

Kaj je Vaša zadnja izjava v tem intervjuju?

»Pridem kmalu« (Raz 22,20).

Gospod Jezus Kristus iz Nazareta, hvala za Vaše odgovore. Sprašujem se, ali smo pripravljeni na Vaš skorajšnji prihod?

Priloga in prevod: uredništvo
Vir: medmrežje

Daniel Brkič

Ali Bogu res ni nič nemogoče?

V Svetem pismu beremo: »Bogu namreč ni nič nemogoče.« (Lk 1,37) Leta 1867 je inženir in izumitelj James Eads trdil, da je zgraditi most čez reko Misisipi mogoče, čeprav so vsi govorili, da je to nemogoče. Leta 1874 je bil most pri Svetem Louisu zgrajen in danes stoji kot zgodovinski mejnik.

Ko je Galileo Galilei odkril, da zemlja kroži okoli sonca, so se iz njega norčevali; danes se tega učijo majhni otroci. Ko je Watt James izumil parni stroj, je bil svet skeptičen. Ko je Morse odkril telegraf in trdil, da bodo lahko prenesli sporočilo tudi čez Atlantik, so mislili, da se mu blede. Ko so astronomi trdili, da bo človek stopil na Luno, so ljudje govorili, da je to nemogoče. Toda kljub vsemu se je zgodilo »nemogoče«.

Sveto pismo je polno takšnih primerov. Bog je svet ustvaril iz

nič. Bilo je nemogoče, da je starka Sara rodila sina Izaka. Bilo je nemogoče, da se je Rdeče morje razdvojilo in so šli Izraelci čez po suhem. Bilo je nemogoče, da je iz skale v puščavi pritekla voda. Bilo je nemogoče, da se je jerihonsko zidovje zrušilo. Bilo je nemogoče, da sonce ni zašlo, ampak je mirno stalo v Gibeonu. Bilo je nemogoče, da je Bileáмова oslica govorila. Bilo je nemogoče, da je železna sekira plavala na vodi. Bilo je nemogoče, da trije mladeniči v razbeljeni peči niso zgoreli. Bilo je nemogoče, da je bil Elija z ognjenim vozom dvignjen v nebesa. Bilo je nemogoče, da se je voda v galilejski Kani spremenila v vino. Bilo je nemogoče, da je bil Lazar iz Betanije obujen od mrtvih. Bilo je nemogoče, da je učenec Peter hodil po vodi. Bilo je nemogoče, da je slepi Bartimaj spregledal. Bilo je nemogoče, da se je iz petih hlebov in dveh rib nasitilo več tisoč lačnih ljudi. Bilo je nemogoče, da je bil gobavec ozdravljen. Bilo je nemogoče, da je križani Kristus tretji dan vstal od mrtvih kot Gospod. Bilo je nemogoče, da je na prve binško sprejelo vero kakih tri tisoč ljudi.

Sveto pismo pravi: »Ali je za GOSPODA kaj pretežko?« (1 Mz 18,14) Apostol Pavel je zapisal, kar je izkusil: »Vse zmorem v njem, ki mi daje moč.« (Flp 4,13) Martin Luther je rad govoril: »Z Bogom je vse mogoče. Z njim sem vedno v večini.« Bog nam pusti, da delamo tisto, kar je mogoče, on pa dela tisto, kar je nemogoče, nam v korist (Silvano Fausti). Vse zgoraj naštetje nemogoče reči so se zgodile posamično, izjemoma in izključno z Božjim namenom.

Ali je Bogu res vse mogoče? Zakaj se ne zgodi, da iz listja v gozdu nastane denar? Zakaj nismo ozdravljeni, ne da bi šli k zdravniku? Zakaj naši dragi pokojni ne vstanejo iz groba, da bi bila izpričana Božja slava? Zakaj Bog ne stori, da bi vsi ljudje verovali vanj? Zakaj Bog ne prekine vseh vojn? Zakaj je na svetu toliko zla? Kaj pomeni Jezusov navedek, ki ga tako radi navajamo: »Pri ljudeh to ni mogoče, pri Bogu pa je vse mogoče.« (Mt 19,26) In: »Pri ljudeh je to nemogoče, ne pa pri Bogu, kajti pri Bogu je vse mogoče.« (Mr 10,27) In: »Kar je nemogoče pri ljudeh, je mogoče pri Bogu.« (Lk 18,27)

Vseh teh treh navedkov ne smemo iztrgati iz konteksta, kajti vsi trije navedki so bili izrečeni v povezavi z bogatim mladeničem, ki je Jezusovo povabilo odrešenja odklonil in šel svojo pot. Mislil je, da se lahko reši z izvrševanjem zakonov postave in z lastnimi zaslugami. Ti Jezusovi navedki so posledica učenčevih vprašanj, ki so glede bogatega mladeniča Jezusa začudeno spraševali: »Kdo se potem more rešiti?« Jezus ni učil, da Bog naredi to, kar se nam zljubi, ker Bog ne dela nesmiselnih reči. Stvarnik je Bog reda, zato je položil v veselje naravne zakonitosti. Ne smemo pričakovati, da bo deloval v nasprotju s tem, ker bi s tem ustvaril kaos. Ne smemo pričakovati, da se ne bomo opekli, če se dotaknemo vroče peči. In da s skokom s strehe ne bomo padli na tla. Ne moremo pričakovati, da bo iz semena lubenice zrasla koruza. Ne moremo se uleči na železniško progo, misleč, da nas vlak ne bo povozil in da je Bogu vse mogoče. Angelova izjava Mariji, da Bogu ni nič nemogoče, je bila izjemna in je preseгла splošne in običajne stvari, ker je služila v utrditev Marijinega

zaupanja v Boga, kajti Bog je izvedel Jezusovo deviško spočetje z razlogom.

Božjo vsemogočnost moramo razumeti drugače, kajti Bog ne more, čeprav je vsemogočen, lagati in samega sebe zanikati ali pa prenehati obstajati. Božji čudeži so izjemna nadnaravna dejanja, drugačna od naravnih, in jih ne moremo izsiliti ali naročiti. Zgodijo se z Božjim namenom in ne po tekočem traku kot paša za naše radovedne oči.

Ko gre za odrešenje duše, pa vedno deluje Božji čudež in se zgodi to, kar je ljudem nemogo-

če. Brez Jezusa Kristusa se sami ne bi mogli nikoli odrešiti. Brez delovanja Svetega Duha, ki grešnika prepričuje o grehu, prav tako ne. Upoštevati moramo, da izjava, da je Bogu vse mogoče, ne deluje po našem okusu, kajti nemogoče je, da bi Cerkev rasla samodejno, ne da bi bili pri tem aktivni tudi mi. Prav tako je nemogoče, da bi Bog vtil v moje srce ljubezen, če jaz nočem ljubiti. Nemogoče je, da bi me Bog spremenil, če tega ne želim tudi jaz, ker mi je podaril svobodno voljo. Vsemogočni Bog je namreč vsemogočen v svoji ljubezni, ne pa v čudežnem premikanju gora.

Juan Arias

Bog, v katerega ne morem verovati

Juan Arias (umrl 1501) je bil španski duhovnik.

Bog, v katerega ne morem verovati, je:

- Bog, ki ima zadoščenje, če pred njim klečimo in se ga bojimo.
- Bog, ki nalaga kazensko globo.
- Bog, ki naj bi bil čarovnik čudežev.
- Bog, ki ne spoštuje človekovega razuma in svobodne volje.
- Bog, ki mu pripada monopol ene rase, nacije, kaste, kulture, Cerkve.
- Bog, ki z nami manipulira.
- Bog, ki ga je možno raztolmačiti s filozofijo in teologijo.
- Bog, ki opravičuje vojne in je zaročen s politiko.
- Bog, ki mu ne morem zaupati, ko ni več nobenega upanja.
- Bog, ki ni ljubezen.

Priprava in prevod: uredništvo

Vir: medmrežje

Rebeka Jovanović

Dajmo Bogu

najboljše

Rebeka Jovanović je sodelavka pri vodenju molitvenih bogoslužij

v Evangelijski cerkvi

Dobrega pastirja

Novo mesto.

Kmet, ki je prejel nagrado na lokalnem sejmu, je imel posebno navado. Najboljša semena, ki so mu dajala odličen pridelek, je razdelil med vaščane. Ko so ga spraševali, zakaj to počne, je odgovoril:

»Gre za vprašanje interesa. Veter nosi cvetni prah iz njive na njivo. Če bi sosedje vzgajali žito slabe kvalitete, bi to vplivalo na kvaliteto mojega. Zato se trudim, da bi tudi moji sosedje sadili odlično seme.«

Kar dajemo drugim, dajemo tudi sebi. Nemogoče je pomagati drugim in hkrati ne pomagati sebi. Prav tako je nemogo-

če, če drugim prinašamo zlo, ne da bi ga prinašali tudi sebi.

Zapis v 5. Mojzesovi knjigi 17,1 daje naslednje navodilo glede tega, kako naj darujemo Bogu: »Ne daruj Gospodu, svojemu Bogu, ne goveda ne drobnice, ki ima kakšno napako, karkoli slabega.«

Če želimo od Boga blagoslov, mu moramo tudi mi dati najboljše. Kajti Bog je dal nam najboljše, dal nam je svojega sina Jezus Kristusa.

Ne prinašajmo Bogu ostankov od svojega časa, ampak imejmo Boga na prvem mestu. Naš moto naj bo: Najprej Bog in potem vse ostalo.

Če bomo tako živeli, bo Bog blagoslovil čas, ki ga bomo porabili za delo v Božji hiši. Navsezadnje Bogu pripada le najboljše.

Lea Brkič

Božja milost ni naprodaj

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Apostol Pavel je v pismu svojemu učencu Titu zapisal čudovit stavek: *»Razodela se je namreč Božja milost, ki rešuje vse ljudi.« (Tit 2,11)*

Glede na to, da smo vsi ljudje zgrešili in izgubili Božjo slavo, je zapis o Božji milosti, ki rešuje vse ljudi, vesela in neverjetna novica za vse človeštvo. Apostol Pavel je zaradi Božje milosti postal nov človek. Bil je goreč preganjalec Jezusovih učencev. Potem, ko je sprejel Božjo milost, pa je postal goreč Jezusov učenec.

Milost je nekaj, česar si ne moremo z ničemer prislužiti. Zamislimo si, da smo zaradi kaznivega dejanja, ki smo ga storili, na zatožni klopi, kjer čakamo na zaslužno kazen. V takšni situaciji se zagotovo ne bi dobro počutili. Lahko bi svoje dejanje še tako močno obžalovali in obljubljali, da česa takšnega ne bomo nikoli več storili, a bi bilo zaman. To nas pred zakonom, ki zahteva kazen, ne bi opravičilo. Potem bi nas nekdo nepričakovano obvestil, da smo pomiloščeni. To bi pomenilo, da nas je kljub dejanju, ki smo ga zagrešili, nekdo rešil kazni, čeprav ga za to nismo prosili. Ravno to se dogaja z Božjo milostjo, namenjeno vsem ljudem.

Božja milost je nepričakovana, neverjetna, nezaslužena in čudežna. Razodela se je v Jezusu Kristusu, ki je stopil na naš planet, postal človek in plačal kazen za naše grehe. Cena Božje milosti je zelo visoka, vendar je ne plačujemo ljudje, ampak jo je izplačal Bog z daritvijo svojega Sina Jezusa. Apostol Pavel je zapisal, da ta milost rešuje vse ljudi. Ni pose-

bne elite, ki bi edina lahko sprejela Božjo milost; ni tako brezupnega človeka, da mu ne bi bila namenjena. Ljudje bi marsikdaj Božjo milost omejili in glede nje postavili svoje kriterije, po katerih bi jo enim dodelili, drugim pa bi jo odtegnili. Marsikdo bi rad Božji milosti postavil ceno, da bi z njo barantal kot z izdelkom na tržnici. Božja milost ni predmet kupoprodaje, ni naprodaj, ampak je darilo.

Kako bi se počutili, če bi nekoga obdarili, a bi nam obdarovani na vsak način hotel plačati za darilo. Kot darovalec bi bili ponižani, pomen darila pa bi bil razvrednoten. Pravzaprav to ne bi bilo več darilo. Ravno tako nam ne bi bilo prijetno, če tisti, ki bi mu darilo namenili, darila ne bi želel sprejeti. Podobno je z Božjo milostjo. Božja milost je namenjena vsem ljudem, a

vsak se lahko svobodno odloči, ali jo sprejme ali zavrne. Sprejeti Božjo milost pomeni sprejeti Božje neprecenljivo darilo – večno življenje v Božji bližini. Zavrnuti Božjo milost pomeni podpisati svojo obsodbo – večno ločenost od Boga.

Zakaj ljudje zavračamo Božjo milost? Nekateri menijo, da je ne potrebujejo, ker mislijo, da niso grešniki. Drugim se zdi, da je treba Božji milosti še kaj dodati, da bi se lahko odrešili. Samo nespameten človek Božje milosti ne ceni in je zato tudi ne sprejme. Vesela novica je, da se vsak dan povečuje množica tistih, ki čudovito nebeško darilo sprejmejo. Med njimi bodimo tudi mi. Hvala Bogu za njegovo milost, ki ni ostala prikrita, ampak se je razodela in je namenjena vsem ljudem. Tudi meni in tebi.

Tjaša Golobič Štucin
»Šibek sem,
a ti, Bog, si
močan.«

Tjaša Golobič Štucin je
teologinja, sociologinja in
pedagoginja ter
voditeljica skavtske skupine
»Royal Rangers« v
Evangeljski cerkvi Dobrega
pastirja Novo mesto.

Naslednje razmišljanje je vzeto iz dogodka, ko je Jezus odhajal iz Jerihe proti Jeruzalemu, ko se je že približal čas njegovega križanja. Ob poti sta takrat sedela dva slepa človeka. Njuna slepota je bila njuna šibkost. In v tej šibkosti sta potrebovala Božje usmiljenje. Ko sta slepa moža slišala, da prihaja Jezus, nista izgubljala časa, temveč sta zavpila: »Usmili se naju, Gospod, Davidov sin!« In ko ju je hotela množica utišati, sta zavpila še bolj glasno: »Usmili

se naju, Gospod, Davidov sin!« Jezus se je ustavil, ju vprašal kaj hočeta, da jima stori. Povedala sta, da želita spregledati, in Jezus se ju je usmilil.

Tudi stara krščanska pesem pravi: »Šibek sem, a ti močan«. Kaj je v tem trenutku naša šibkost? Katero področje našega življenja potrebuje usmiljeni Jezusov dotik? Ali smo se pripravljene ponižati pred Bogom in ga prositi za pomoč, ne glede na to, da nas morda želi svet utišati, kot je množica skušala utišati slepa človeka ob poti v Jeriho?

Če je naš odgovor pritrdilen, potem izpovejmo to, kar Bogu vpije naše srce: »Usmili se me, Jezus, Davidov sin. Usmili se nas v naši šibkosti greha, da bomo potolaženi, da bomo našli usmiljenje.« Recimo Bogu, da je naša želja, da ga obožujemo in mu izročimo tisto, česar se on najbolj veseli – našega srca.

Daniel Brkič

Zakaj je Jezusovo spočetje deviško?

Jezusovo rojstvo iz Marije Device se nam zdi nemogoče, toda »Bogu namreč ni nič nemogoče« (Lk 1,37). »Glej, devica bo spočela in rodila sina in imenovali ga bodo Emanuel.« (Mt 1,23) Zakaj je Bog izbral takšno pot utelešenja? Jezusovo deviško rojstvo je tako zanesljivo, kot je zanesljiv datum smrti rimskega cesarja Julija Cezarja, ki je umrl 15. marca leta 44 pred Kristusom. Ne velja le to, da je Sveto pismo navdihnjeno od Boga, ampak tudi to, da je pred Svetim pismom obstajalo ustno poučevanje Cerkve. Cerkev je o tem, kar je bilo kasneje zapisano, govorila še preden je bila napisana ena sama stran Nove zaveze. Evangelij je izšel iz Cerkve, ne pa Cerkev iz evangelija. S Svetim Duhom navdihnjena Cerkev je določila kriteri-

je za kanon Nove zaveze.

Luka kot pisec evangelija je v posvetilu Teófilu napisal, da je poskušal urediti poročilo o dogodkih, ki so se zgodili, kakor so jih izročili tisti, ki so bili od začetka zanesljivi očividci in služabniki besede, pri čemer je o teh dogodkih vse od začetka natančno poizvedel ter jih po vrsti popisal (Lk 1,1-4). Jezusovo rojstvo in njegovo križanje sodita v področje zgodovinskih dejstev. Toda prvi kristjani niso verjeli v Jezusovo rojstvo iz Marije Device zato, ker je bilo tako zapisano v evangeliju, ampak je bilo v njem zapisano to, kar je veljalo za resnično. Tudi Apostolska veroizpoved pravi, da je bil Gospod spočet od Svetega Duha in rojen iz Marije Device, kar potrjuje Jezusovo neizogibno čudežno spočetje.

Zanimivo in nenavadno je, da evangelist Luka, ki je bil po poklicu zdravnik, v takšno rojstvo ni dvomil, ampak je o njem največ zapisal prav on. Ne verjamem, da bi tak razumnik nasedel blodnjavim, nepreverjenim in nedokazanim govoricam, saj sta bila spočetje in roj-

stvo v domeni njegove zdravniške strokovnosti.

Karl Barth (1886–1968), švicarski protestantski teolog, ki velja za cerkvenega očeta 20. stoletja in za največjega teologa po Tomažu Akvinskem, je trdil, da verovati pomeni verjeti tudi v Jezusovo deviško spočetje. Nova zaveza pričuje, da je imel Jezus človeško mater, ne pa tudi človeškega očeta, kar pomeni, da Jezus iz Nazareta ne izhaja iz človeške zgodovine. Deviško rojstvo je znak Jezusovega božanskega sinovstva in označuje skrivnost razodetja, da za Jezusom Kristusom stoji Bog, ne pa človek. Deviško rojstvo dokazuje, da je v Jezusu Kristusu sestopil v človeštvo sam Bog.

Zakaj se je zgodilo učlovečenje Božjega Sina ravno s pomočjo rojstva iz Marije Device, čeprav Marijino materinstvo ni bilo naravno? Ali bi lahko bil Jezus Kristus človek, a hkrati brezgrešen? Kot človek v najpopolnejšem pomenu besede je Jezus deloval v naše dobro, ko je kot Odkupitelj odplačal dolg našega greha, a ga ne bi mogel, če bi bil rojen tako kot mi, z naravo

zla izvirnega greha. Potemtakem bi tudi on potreboval odkupitev.

Jezus Kristus kot poslušni novi Adam je moral prekiniti s posledicami neposlušnega starega Adama, da je lahko postal začetnik novega človeštva. Zato se je kot človek rodil iz Marije Device. Takšno rojstvo je Božja ideja, kajti Kristus ni bil rojen iz mesa in po človeški volji, ampak je bil rojen iz Duha, iz Boga. Zato je Jezusovo deviško spočetje edinstveni dogodek v zgodovini človeštva, Jezus Kristus kot bogočlovek pa edinstveni Odrešenik.

MISLI RUSKEGA PISATELJA LEVA NIKOLAJEVIČA TOLSTOJA (1828-1910):

**GREH JE NA ZAČETKU V TVOJI DUŠI TUJEC, POTEM
GOST, KO PA SE NANJ NAVADIŠ, POSTANE
GOSPODAR.**

VERA JE POSVEČENA LJUBEZEN.

**ČAS NE OBSTAJA. OBSTAJA SAMO TRENUTEK IN V
TEM TRENUTKU JE NAŠE ŽIVLJENJE. ZATO MORAMO
V TA TRENUTEK VLOŽITI VSE SVOJE MOČI.**

**SKORAJ VSELEJ, KO POGLEDAMO VASE, NAJDEMO
ISTO NAPAKO, KI JO OBSOJAMO PRI DRUGIH. ČE NE
VIDIMO PRAV ISTE NAPAKE, POGLEJMO GLOBLJE, IN
ODKRILI BOMO ŠE KAKŠNO VEČJO.**

**BREZ LJUBEZNI LAHKO CEPIMO DRVA, ŽGEMO
OPEKO ALI KUJEMO ŽELEZO, S ČLOVEKOM PA
MORAMO VEDNO RAVNATI SAMO Z LJUBEZNIJO.**

**BOGA JE TEŽKO SPOZNATI, VENDAR TO NE POMENI,
DA GA NI, TEMVEČ JE TO ZNAMENJE NJEGOVEGA
VELIČASTVA IN NAŠE SLABOSTI. BOG JE KOT ČISTA
VODA, KI BI JO HOTELI PITI, TODA ČE ČISTO VODO
NALIJEMO V UMAZANO POSODO, NJENE ČISTOSTI
NE MOREMO VIDETI IN SPOZNATI.**

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854

ISSN (spletna izdaja):
1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

